

Ο Χριστός συνήθιζε να μιλάει με παραβολές.Ήταν ο τρόπος του Ιησού. Απλός, προσιτός, καταληπτός.Έ-νας τρόπος που μετέδιδε στους ακροατές, τις...

απόκρυφες αλήθειες και τα μυστήρια του Θεού, με τρόπο φανερό. Και είναι, πάντοτε, ο τρόπος εκείνο το μέσο που δείχνει την πορεία των πραγμάτων.
Έχω την αίσθηση πως η παραβολή της Κυριακής, του πλούσιου και φτωχού Λαζάρου (Λουκ. 16, 19-31), δεν θα είχε απήχηση στη σκέψη του Descartes, Spinoza, Berkeley, αλλά και σε όσους επιχειρούν να φτάσουν στην αλήθεια μέσα από αποδείξεις. Ο Descartes, πιστεύω θα εξακολουθούσε να αναζητά οντολογικά επιχειρήματα για να αποδείξει πως υπάρχει άλλη ζωή. Και, ενδεχομένως, να ετοίμαζε έναν ακόμη Στοχασμό περί της πρώτης φιλοσοφίας. Ο Spinoza, πάλι, θα αναλωνόταν σε μαθηματικά σχήματα, σκέψεις και αποδεικτικούς συσχετισμούς, ώστε να αποδείξει πως υφίσταται εκ των αποδεικτικών αποτελεσμάτων η άλλη ζωή. Ενδεχομένως, κι εκείνος με τη σειρά του, να συνέγραφε την Ηθική, ξανά. Τέλος, ο G. Berkeley, επουδενί δεν θα μπορούσε να αποχωριστεί το υπαρξιακό του αξίωμα esse est percipi (το είναι ταυτίζεται με το αντιλαμβάνεσθε). Όσον αφορά, το ερώτημα που έθεσε ο ίδιος σε εργασία του το 1710 και αφορούσε το θόρυβο που θα προκληθεί από την πτώση ενός δέντρου στο δάσος, όταν κανείς δεν θα είναι εκεί να τον ακούσει; Η αρνητική τοποθέτηση του δεν αφήνει κανέναν περιθώριο για αποδοχή μιας ζωής που δεν έχει αντιληφθεί.
Κι έρχεται ο Χριστός και τοποθετείται με τρόπο διαφορετικό. Και δείχνει με την παραβολή, αλλά και με την Ανάσταση Του πως υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο, ζωή αιώνια, ζωή που έχει το στήριγμα της στην Ανάσταση του Χριστού. Γιατί, «ἐι δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορ. 15, 17). Βεβαιώνει, λοιπόν, ο Χριστός, μέσα από την διήγηση της παραβολής, πως υπάρχει αιωνιότητα, πως υπάρχει παράδεισος, πως υπάρχει κόλαση. Και όταν ο πλούσιος παρακαλεί τον Αβραάμ να ειδοποιηθούν οι συγγενείς του για την άλλη ζωή και να μετανοήσουν, ο Αβραάμ του λέει «έχουν τον Μωϋσή και τους προφήτες» (Λουκ. 16, 29). Στη συνέχεια της παραβολής, ο λόγος του Αβραάμ θυμίζει κάτι από εμπειρική φιλοσοφία. Ο πλούσιος, λέει στον Αβραάμ πως αν κάποιος από τους νεκρούς πάει στους συγγενείς του, εκείνοι θα μετανοήσουν (Λουκ. 16, 30). Κι ο Αβραάμ, του απαντάει: «Εάν δεν ακούνε τον Μωϋσή και τους προφήτες, δεν θα πειστούν και αν ακόμη αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς» (Λουκ. 16, 31).
Ιδίως, ο σύγχρονος άνθρωπος απαιτεί αποδείξεις περί της αλήθειας των πραγμάτων. Όμως, αυτή η αλήθεια δεν βρίσκεται στις λέξεις, αλλά στα πράγματα, όπως θα 'λεγε ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς. Την αλήθεια την διαβεβαιώνει το πρόσωπο, εφόσον αυτό υπάρχει. Η ύπαρξη υφίσταται. Όπως και το πρόσωπο. Το πρόσωπο του Χριστού. Και κάθε διαβεβαίωση που δίνει ο Θεάνθρωπος δεν συνάδει με ουτοπία, αλλά, για να μιλήσουμε και φιλοσοφικά, με μεταφυσικό οπτιμισμό. Τον οπτιμισμό αυτό τον δείχνει ο Χριστός. Με τη ζωή Του, μέσα από τις παραβολές, μέσα από την αλήθεια. Ε, και τότε όλα αυτά γίνονται πίστη.

Πρεσβύτερος Ηρακλής Αθ. Φίλιος (Βαλκανιολόγος, Θεολόγος)
Εφημέριος Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Διάβας